

Caldrà deixar-se dur. Com sempre. És el que cal quan necessites dir-te coses que, en un estat menys natural que aquesta consciència, potser no diries. En el teu no treball, per exemple. A tall del nervi. La nit que hui em cau no la puc descriure. Feia temps, com fa temps sempre en aquests casos —temps enrere, segles no viscuts—, que no venia una nit tan forta, sentida com aquesta, una nit qualsevol, potser, en què necessite dir-me algunes coses que evidentment, al capdavant, no quedaran gens clares ací. Ni cal. No acompleixen eixa funció. Claredat! Qui la demana! Cal redempció? Odi? Cal regalar amor? És amor això? El diàleg més difícil és parlar amb tu mateix i, més encara, només amb tu mateix de tots els altres. Els altres? Quanta culpa, deú. No sóc concret. No m'explique. No sóc transparent. Hi ha gent que exigeix explicacions, arguments, raons. Sempre. Facilitats. Hi ha gent, persones, pares de família, i fills de puta també, que reclamen saber quins són els problemes i la seua resolució immediata. Contudent. Rendible. No és estrany, naturalment, que això passe, però de vegades resulta criminal. Violència en pot. Em deixe dur... De veritat. Però no sóc sincer. O sóc molt sincer, però no dic allò que em fa mal perquè patisc la necessitat de protegir-me. Com, si no? No crec, per tant, en el proïsme. No crec en la resurrecció de la carn. No em refie. Em garde de moltes coses: sóc un animal. Com deia René Char: *he de guarir el pa*. Fins i tot m'emporte, jo també, *flors a casa*. Jo no he demanat pertànyer a una raça com aquesta, que etiqueta bones persones que mai no són capaces d'explicar quan no ho són. Però supose que em deu d'haver tocat còsmicament, com una loteria. Que es declaren perfectes, admirables, com un Audi, com una democràcia o bé un càncer: una por. Com un president dels EUA. En fi, com un míssil. De què parlava? No ho recorde. He begut massa, potser. He sopat tagliatelle nero amb salsa pepone i massa vi. Recorde el meu company de treball ara, malparlant aquest matí del seu altre company. Com un xiquet a l'escola dels cagons. El seu món petit, el seu món escàs, fràgil, bellíssim, un fill de mare tèrbola al capdavant, reblert de xafareries per a augmentar la seua alçada no moral. Tristíssim. Em deixe dur. Em deixe. *Si les coses fossin diferents, serien diferents, vet aquí. Si les coses fossin com tu vols, serien només com tu vols. Ai de tu i de tots els qui passen la vida volent inventar la màquina de la felicitat!* Solament crec en la resurrecció de Caeiro.